

RANSKALAIS-VENÄLÄISIÄ „VOITELU“-TAPOJA!

Tällaisin otsikoin saksalainen sosialidemokraattinen lehti „Vorwärts“ * julkaisi äskettäin tavattoman arvokkaan asiapaperin: sen kirjeen alkuperäisen tekstin, jonka Batignolles'in (Pariisin ympäristöä) suuren koneetehtaan johtaja hra Jules Gouin oli lähettänyt eräässä Pietarin ministeriössä palvelevalle virkamiehelle. Ranskalainen tehdas oli saanut tämän herran välityksellä tilauksen 114 veturille. Tilauksen kokonaisarvo (27.700 frangia veturista) — 3 miljoonaa frangia, t.s. noin 1.200.000 ruplaa. Välityshommastaan tilauksen hankinnassa ministeriön jalosukuinen virkamies (jolla varmaankin, lisäämme puolestamme, on aika korkea virka) saa, kuten kirjeestä ilmenee, ensiksikin kaksi prosenttia ostohinnasta. Se tekee noin 25.000 ruplaa. Kirjeestä (jota tilan puutteen vuoksi emme julkaise kokonaisuudessaan) käy ilmi, että välittäjä on jo saanut tuosta summasta 13.000 frangia, loppuosa tullaan maksamaan eri aikoina. Sitä paitsi tavallista tyyppiä olevien veturien muuttamisesta Venäjän rautateitä vastaaviksi on eri maksu. Pariisilaisen toiminimen Pietarin-edustaja lupaa etukäteen ilmoittaa tuolle virkamiehelle, kuinka iso on tuo tehtaan vaatima lisämaksu. Jos virkamies „saa irti“ Venäjän hallitukselta korkeamman hinnan kuin se, jonka tehdas on määrännyt, niin sopimuksen mukaan hän „välittäjänä“ saa erotuksenkin. Ranskankielisen kirjeen saksalaisessa käännöksessä tuota sanotaan Vermittlungsgebühr, „välityspalkkio“. Itse asiassa tuolla sanonnalla tietysti verhotaan mitä julkeinta petkutusta ja kruununvarkautta, jota har-

* — „Eteenpäin“. Toim.

joittavat yhteisestä sopimuksesta ranskalainen kapitalisti ja venäläinen ministeriön virkamies.

„Vorwärts“ sanoo oikeutetusti, että tuo kirje valaisee kirkkaasti venäläistä lahjottavuutta ja sitä, miten ulkolainen pääoma käyttää hyödykseen tuota lahjottavuutta. Kirje todistaa dokumentaarisesti, millaista on „liike“-asioissa tavanomainen käytäntö sivistyneiden kapitalististen kansakuntain keskuudessa. Kyllä Euroopassakin tehdään kaikkialla tällaisia tekosia, mutta missään niitä ei tehdä niin häpeämättömästi kuin Venäjällä, missään lahjottavuus ei ole niin „poliittisesti turvattu“ (turvattu ilmitulolta) kuin itsevaltiudellisella Venäjällä. On ymmärrettävää, päättelevät saksalaiset sosialidemokraatit, miksi eurooppalainen teollisuus on kiinnostunut Venäjän itsevaltiuden säilymisestä edesvastuuttomine virkamiehineen, jotka salassa tekevät ovelia kolttosiaan! On ymmärrettävää, miksi venäläiset virkamiehet kynsin hampain vastustavat perustuslakia, joka uhkaa saattaa administraation julkisen valvonnan alaiseksi. Tämän esimerkin nojalla voi kuvitella, millaisia summia Venäjän byrokraatia „on ansainnut“ Venäjän ja Japanin sodalla,— millaisia summia on joutunut Pietarin ministeriöiden virkamiesten taskuun vaikkapa myytäessä saksalaisia valtamerialuksia Venäjälle! Kansan hädänalaisuus on kultasuoni sotatarvikkeiden hankkijoille ja lahjottaville virkamiehille.

„Vperjod“ № 14,
huhtikuun 12
(maaliskuun 30) pnä 1905

Julkaistaan „Vperjod“ lehdessä
tekstin mukaan